

Chương 99: Nhiệm Vụ Nhóm Sinh Tồn Đảo Hoang (8) - Sự Cố

(Số từ: 3319)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

18:05 PM 19/08/2025

Chúng tôi chẻ những khúc gỗ làm đôi rồi ghép lại thành sàn nhà hình chữ nhật. Tiếp đó, bọn tôi đặt những túp lều đã làm xong lên trên mặt sàn.

Ngày hôm đó, chúng tôi hoàn thành thêm một túp lều nữa, vậy là số lều đã bằng với số người. Theo yêu cầu của tôi, bọn trẻ đã đồng ý dùng dây leo buộc chặt những túp lều vào các khúc gỗ để chúng không bị gió thổi bay đi.

Nếu cứ để nguyên như vậy, những túp lều sẽ bị nước mưa cuốn trôi và đập tan tành vào ngày hôm sau. Cũng như ngày trước, chúng tôi thay nhau trực gác vào ban đêm.

Nhờ có sàn gỗ, mọi người đều trông có vẻ thoải mái hơn ngày hôm trước một chút. Dĩ nhiên, hầu hết đều cảm thấy hơi xấu hổ khi cảm thấy vui vẻ vì có một chỗ ngủ tốt hơn trong hoàn cảnh này.

Tất cả chúng tôi đều kiệt sức, vì vậy dù có chỗ ở như thế nào đi nữa, mọi người đều lập tức chìm vào giấc ngủ, và tôi cũng vậy.

Một đêm tối tăm.

-Shaaaaaaa...

Âm thanh của mưa.

-Ầm! Ầmmm!

Tiếng sấm.

-Vùuuu!

Tiếng gió.

Vì mưa to và gió thổi mạnh qua túp lều, tôi không thể không tỉnh giấc.

Trong tình cảnh này, việc xây dựng một túp lều hoàn toàn chống được nước và gió là điều không thể.

“Gì chứ?! Mưa!”

Một vài người bắt đầu hét lên như vậy từ bên trong những túp lều của họ. Không ai có thể ngủ ngon trong cảnh hỗn loạn đó. Mây đen che kín bầu trời, đồng lửa trại đã tắt ngúm, và tầm nhìn của chúng tôi hoàn toàn chìm trong bóng tối.

Những tia sét chớp loé lên bầu trời thỉnh thoảng là thứ duy nhất cho phép chúng tôi nhìn thấy xung quanh.

Một cơn bão đang đến.

-Đừng ra ngoài! Tạm thời cứ ở trong đi!

Đó là Bertus, cậu ấy đã hét lên như thế.

Trời đang mưa, nên nếu bước ra khỏi túp lều thì dĩ nhiên sẽ bị ướt ngay lập tức. Tốt nhất là cứ ở yên bên trong nơi có thể tránh mưa tránh gió một chút. Chúng tôi có lẽ sẽ không thể ngủ lại được, vì vậy lựa chọn duy nhất của chúng tôi là cố gắng cầm cự cho đến khi mặt trời mọc và mưa tạnh.

Nếu chúng tôi ra ngoài bây giờ, điều duy nhất xảy ra là nhiệt độ cơ thể sẽ giảm nhanh chóng do mưa và gió lạnh.

-C-cái này sắp bị thổi bay rồi!

Tuy nhiên, có vẻ như một vài túp lều vẫn sắp hỏng—ngay cả sau khi chúng tôi đã cố định tất cả chúng xuống đất.

-Nếu nó bị vỡ, lập tức chạy sang cái khác!

Ngay cả trong tình huống đó, Bertus vẫn bình tĩnh chỉ dẫn cho những đứa trẻ đang hoảng loạn và sợ hãi. Nếu chúng tôi không củng cố sàn bằng sàn gỗ, có lẽ chúng tôi đã phải nằm trên nền cát ướt nhão rồi.

-Rắc!

Cuối cùng, túp lều đã không thể chống lại được cơn gió mạnh. Tôi có thể nghe thấy tiếng túp lều của ai đó bị vỡ.

-Kyaa!

Đó là tiếng hét của Harriet.

-T-tôi không thấy gì cả! Giờ phải làm sao đây?!

Trong bóng tối sâu thẳm đó, Harriet có vẻ hoảng loạn. Sẽ tốt nếu cô có thể dùng ma pháp ánh sáng hay gì đó, nhưng không đời nào cô có thể bình tĩnh sử dụng ma pháp trong tình huống này.

-T-tôi không thấy gì cả! Phải làm gì đây! Tôi cảm giác mình sắp bị thổi bay đi rồi!

-Saint-Owan! Chui vào túp lều khác đi!

-T-tôi không thể, tôi không thấy gì cả!

-Lóe!

Có một tia sét loé lên. Ngay lúc đó, tôi rời khỏi túp lều của mình sau khi xác định được vị trí của Harriet nhờ tia sét chớp nhoáng. Tôi thấy cô đang nằm trên sàn, loạn choạng dò dẫm xung quanh.

“A-ai đó...?”

Cô dường như cảm thấy vừa an tâm vừa sợ hãi khi cảm thấy có ai đó đang tóm lấy mình trong bóng tối. Tôi lần theo dấu chân

của mình trong bóng tối và quay trở lại túp lều, vừa đi vừa kéo Harriet theo.

“Bình tĩnh lại đi, đồ ngốc.”

“R-Reinhardt?”

Thật là vừa buồn cười vừa đáng thương khi cô có thể nhận ra đó là tôi trong sự hỗn loạn này chỉ vì tôi gọi cô là đồ ngốc.

Sau khi tôi gọi cô là ‘đồ ngốc’, cô lập tức cảm thấy nhẹ nhõm.

“Bertus! Tôi đã tìm thấy cậu ấy rồi!”

-Được rồi, Reinhardt! Làm tốt lắm!

“Bình tĩnh đi. Chỉ là mưa thôi mà.”

Tôi từ từ vỗ lưng Harriet. Cô ướt sũng trong nước mưa và run rẩy vì sợ hãi.

“Mưa sẽ tạnh. Cậu biết điều đó rồi đúng không?”

Ngoài việc cảm thấy sợ hãi, cô còn run rẩy vì lạnh.

“Hãy dùng ma pháp nhiệt hay gì đó để duy trì nhiệt độ cơ thể. Nếu làm vậy, chuyện này chẳng là gì cả.”

“Đ-được rồi...”

Dường như cô đang cố trấn an bản thân bằng cách hít thở sâu khi tôi nói chuyện với cô nàng.

-*Àmmmm!*

“Hieek!”

Tuy nhiên, cô không dễ dàng gì mà bình tĩnh lại được với tiếng gió mạnh và sấm sét không ngừng vang vọng khắp khu vực.

Trước khi cô kịp thích nghi với môi trường xa lạ, cô đã phải đối mặt với tình huống tồi tệ nhất có thể xảy ra ở nơi đó. Cô không thể bình tĩnh lại được. Các túp lều cát kết, và có vẻ như một vài cái nữa lại bị vỡ. Bọn trẻ đang la hét, và tôi có thể thấy một số người đang cố gắng sửa lại lều.

“Tôi sợ...”

Vì quá tồi, tôi không thể nhìn thấy biểu cảm của Harriet, nhưng tôi có thể cảm nhận rõ ràng rằng cô đang run rẩy. Tôi tự hỏi liệu việc vỗ lưng có giúp ích gì không, bởi vì sau đó cô đủ bình tĩnh để sử dụng ma pháp.

Có lẽ cô đã sử dụng ma pháp nhiệt, vì một quả cầu màu vàng sáng xuất hiện trong túp lều, lan tỏa hơi ấm xung quanh nó.

“Được rồi, giỏi lắm.”

“Ừm.”

Độ sáng của quả cầu khá yếu, nhưng đủ để lơ mờ nhìn thấy xung quanh. Dù bên ngoài có gió mạnh và lạnh, quả cầu có tác dụng tương tự như một đồng lửa nhỏ đặt bên trong túp lều.

Harriet dần dần bình tâm lại và bắt đầu triệu hồi thêm nhiều quả cầu ánh sáng, lần này đặt chúng vào các túp lều khác.

“Cậu...”

“...Gì thế?”

Tôi không nghĩ cô sẽ làm một việc như thế, vì vậy có thể nói tôi hơi ngạc nhiên một chút.

Harriet nhìn tôi như thể cô đang làm gì đó sai trái.

“...Không có gì. Cứ tiếp tục đi.”

Trong lúc nguy hiểm, chúng tôi phải giúp đỡ lẫn nhau.

Đó là một khái niệm đơn giản, nhưng nó khiến tôi cảm thấy khá lạ lẫm khi thấy Harriet hành động như vậy.

Liệu cô có nghĩ rằng việc giúp đỡ người khác là điều hiển nhiên, vì bản thân cô cũng đã nhận được sự giúp đỡ? Cô không phải là loại người như thế.

May mắn thay, những quả cầu ánh sáng mà Harriet triệu hồi dường như đã trấn an thành công sự lo lắng của mọi người.

-Àmmmm!

“Làm tốt lắm.”

“...Ừm.”

Một cơn bão đang hoành hành bên ngoài.

Sẽ khó mà ngủ lại được, nhưng ít nhất thì không còn cảm thấy lạnh nữa.

Cơn bão hoành hành suốt đêm đã dịu đi vào buổi sáng.

Tất nhiên, mưa không tạnh hẳn. Vẫn còn mưa như trút nước. Gần như là một trận mưa như thác đổ. Sóng đang gào thét dữ dội, đập vào bãi biển. Nhìn ra xa có thể thấy những con sóng khổng lồ đang nhảy lên và đổ xuống.

Dù có ma pháp thở dưới nước hay không, việc ra biển trong tình trạng như vậy sẽ là tự sát.

Đã là buổi sáng, nên tầm nhìn của chúng tôi đã rõ hơn một chút. Tốt nhất là tránh ra ngoài cho đến khi mưa tạnh, nhưng cơn mưa sẽ tiếp tục cho đến đêm. Nếu cứ ở yên thế này, chúng tôi không những không thể hành động trong ngày hôm nay mà còn không thể làm gì cho đến sáng hôm sau.

Việc lấy nước uống không phải là vấn đề nhưng lấy thức ăn thì có.

“C-cậu đi đâu vậy?”

Khi tôi lồm cồm đứng dậy, Harriet nhìn tôi, vẻ bối rối. Cô trông rất mệt mỏi vì đã triệu hồi các quả cầu nhiệt suốt đêm. Cô chắc hẳn là người kiệt sức nhất trong số chúng tôi.

“Tôi phải làm gì đó. Cậu đi nghỉ đi.”

“...”

Khi tôi bước ra ngoài dưới cơn mưa xối xả, Bertus, người đã ra ngoài trước tôi, nhìn tôi và giơ tay chào.

“Tình hình thật lộn xộn.”

“Tôi biết.”

Tôi không biết có thật sự cần thiết phải ra ngoài hay không, nhưng có vẻ như Bertus đã kiểm tra ba túp lều bị vỡ suốt đêm. Cậu có lẽ đã cố gắng đảm bảo rằng tất cả chúng tôi đều an toàn.

“Reinhardt, có một vấn đề.”

“Vấn đề?”

Vẻ mặt Bertus trở nên nghiêm nghị.

“Cayer đã biến mất.”

Ban đầu, tất cả mọi người ở Lớp A ngoại trừ Ellen đáng lẽ đã bỏ cuộc vào thời điểm đó.

Vậy nên những chuyện lẽ ra phải xảy ra với Lớp B lại bắt đầu xảy ra với Lớp A.

Cayer Vioden đã biến mất. Bertus đang cố gắng tìm hiểu tình hình.

“Thật kỳ lạ. Thường thì người trực gác phải đánh thức mọi người dậy trong trường hợp mưa... Tại sao cậu ấy lại không làm như vậy?”

Đến lượt Cayer trực gác trước tôi; đáng lẽ cậu ấy phải đánh thức mọi người dậy nếu nhận thấy một cơn bão đang đến để chúng tôi có thể chuẩn bị, nhưng cậu ấy đã không làm.

“Erich, người trực gác trước Cayer, nói rằng cậu ta đã đánh thức Cayer, và cậu ấy nói rằng đã quay lại ngủ ngay khi thấy Cayer nhận ca trực...”

“Cậu ấy không đánh thức tôi.”

Cayer đã không đến đánh thức tôi. Tất cả chúng tôi chỉ bị đánh thức bởi tiếng động của cơn bão.

“Có chuyện gì đó đã xảy ra với Cayer khi cậu ấy đang trực đêm... Ít nhất thì đó là điều tôi nghĩ.”

Vậy là, trước khi cậu ấy kịp đánh thức tôi, có chuyện gì đó đã xảy ra với Cayer, và cậu ấy đã mất tích.

“Có khả năng là Cayer đã tự nguyện bỏ cuộc, hoặc tình huống này là một phần của nhiệm vụ, hoặc cậu ấy vô tình đi lạc vào rừng... Rất phức tạp.”

Bertus gật đầu đồng tình với những suy đoán của tôi.

“Cậu có chắc rằng đây có thể là một phần của nhiệm vụ không?”

“Ý là, chẳng phải điều đó là hợp lý nhất sao?”

“Ừm...”

Có vẻ như Bertus cần sự chắc chắn. Tôi không chắc liệu Cayer đã bỏ cuộc, đi lang thang vào rừng, hay chuyện gì đã thực sự xảy ra. Chúng tôi không biết liệu tình huống này có được kiểm soát hay tính mạng của Cayer có đang gặp nguy hiểm hay không.

Nhưng các giáo viên sẽ không cho chúng tôi thêm gợi ý nào.

Mọi thứ phải được giải quyết bằng phán đoán của chính chúng tôi.

Cho dù chúng tôi đi tìm Cayer, bỏ cuộc, hay khám phá ra sự thật, đó là lựa chọn của chúng tôi.

“Chúng ta có ba khả năng lớn nhất vào lúc này...”

Bertus tiếp tục lời nói bình tĩnh của mình trong cơn mưa lớn.

“Thứ nhất: Cayer đã đi vào rừng giữa đêm vì một lý do nào đó. Nếu cậu ấy đi để giải quyết chuyện riêng, điều đó cũng hợp lý. Và trong lúc đó, cơn bão bắt đầu—khiến cậu ấy bị lạc sau khi đi loanh quanh trong rừng.”

“Thứ hai: những người khác trên hòn đảo này đã bắt cóc hoặc gây hại cho Cayer. Nếu đó là trường hợp, rất có khả năng Cayer đã bỏ cuộc hoặc bị loại. Cậu đã nói rằng những người này là một phần của nhiệm vụ, vậy nên tình huống này nằm trong tầm kiểm soát của giáo viên.”

“Thứ ba: Lớp B đã bắt cóc Cayer hay gì đó tương tự.”

Bertus đã xem xét một khả năng mà tôi chưa bao giờ nghĩ tới. Bertus nghi ngờ Lớp B.

“Lớp B? Tại sao?”

“Cách duy nhất để hoàn thành nhiệm vụ này là cầm cự cho đến Chủ Nhật. Tuy nhiên, đó không phải là cách duy nhất để chiến thắng.”

Sống sót đến Chủ Nhật là điều kiện rõ ràng cho nhiệm vụ này, nhưng đó không phải là cách để chiến thắng.

Dù sao thì, đây là một nhiệm vụ vừa hợp tác vừa cạnh tranh.

Bertus đã xem xét tất cả các khả năng, bao gồm cả việc nghi ngờ đối thủ cạnh tranh của mình.

“Có nhiều cách khác nhau để chiến thắng nhiệm vụ này ngoài việc đáp ứng các điều kiện đặc biệt.”

Tôi hiểu ý của Bertus.

“Nếu khiến đối thủ bỏ cuộc, người ta có thể thắng chỉ bằng cách cầm cự đến thứ Sáu.”

Bertus đã nghĩ ra những phương pháp chiến thắng khác trong nhiệm vụ mà ngay cả tôi, một nhà văn, cũng chưa nghĩ tới.

Cậu thực sự là một đứa trẻ đáng kinh ngạc. Tất nhiên, Bertus cũng biết rằng điều đó khó có thể xảy ra.

Tuy nhiên, cậu nghĩ rằng không có cách nào mà Charlotte lại không nghĩ ra một điều như vậy. Dù khả năng cô ấy sử dụng một phương pháp cực đoan như vậy là thấp, nhưng có vẻ như cậu cho rằng nó vẫn là một khả năng.

Vì vậy, cậu đã yêu cầu tôi đi kiểm tra xem Lớp B đang ra sao như một hình thức trinh sát. Tôi là người duy nhất trong số các học viên Lớp A thường xuyên liên lạc với Lớp B, vì vậy cậu nói điều đó sẽ không quá đáng ngờ.

Cậu cũng bảo tôi tự ý giải quyết các vấn đề như chia sẻ tình hình của chúng tôi.

Sau khi cơn mưa lớn dịu đi một chút nữa, tôi đến trại của Lớp B—nó thật lộn xộn.

Tất cả các túp lều của họ đều bị phá hủy đến mức không thể cứu vãn được nữa, và mọi người đã rời khỏi trại. Nếu tôi không biết trước sẽ có một cơn bão ở mức độ đó và không bảo Lớp A củng cố lều của họ, chúng tôi cũng sẽ ở trong tình trạng tương tự.

Lớp B đã quyết định kiểm tra tình hình ngay khi mưa tạnh và tạm thời bỏ trại. Sẽ là không thể để họ cứu vãn tình hình vào lúc đó, vì mọi thứ đã xảy ra giữa đêm.

Họ có lẽ đã tập hợp dưới một cái cây lớn nào đó trong rừng.

“Charlotte! Ludwig! Delphine!”

Tôi đi vào rừng và ngẫu nhiên gọi Charlotte và Ludwig. Sau khi đi một quãng ngắn, Ludwig xuất hiện từ phía sau một cái cây lớn.

“Reinhardt!”

“Ồ! Cậu không sao chứ?”

Khi tôi đến gần, Ludwig đi đến chỗ tôi dưới trời mưa với vẻ mặt chào đón.

“Phù, đây đúng là một mớ hỗn độn.”

“Mọi người đều tập hợp ở đó à?”

“Ồ. Đúng vậy, nhưng tình trạng của mọi người đều không được tốt.”

Khi tôi đi theo sau Ludwig, tôi có thể thấy các học viên Lớp B đều đang tụm lại dưới một cái cây lớn, cố gắng trú ẩn khỏi cơn mưa.

May mắn thay, có một quả cầu ánh sáng đang bay lơ lửng trong số họ—dù nó hơi khác so với những quả cầu của Harriet, nó vẫn tỏa ra hơi ấm, vì vậy họ chỉ có thể cố gắng cầm cự.

Ngay lúc đó, tôi hiểu rằng anh chàng tên Ashir, người có thánh lực, đã sử dụng thánh lực của mình để triệu hồi quả cầu có thể mang lại một lượng nhiệt tối thiểu đó.

“Reinhardt.”

Charlotte, người đã ngồi yên lặng, đứng dậy, kéo tôi lại và ngồi xuống gần quả cầu ánh sáng.

“Gì vậy? Cậu đến đây để do thám chúng tôi à?”

Như thể nghi ngờ ý định của tôi, Charlotte vẫn tiếp tục mỉm cười bất lực ngay cả trong tình huống tồi tệ này.

“Tôi không thể nói rằng không phải như vậy. Tình hình trông không được tốt lắm.”

“Đúng vậy; cơn bão đó giống như một tiếng sét đánh ngang trời đêm qua vậy.”

Tôi có thể thấy rằng tất cả mọi người ở Lớp B đều đang run rẩy. Ashir trông có vẻ kiệt sức chỉ vì phải duy trì ma pháp thánh lực của mình.

“Tình hình bên đó thế nào?”

“Một phần trại của bọn tôi cũng bị phá hủy, nhưng không nhiều bằng các cậu. Tuy nhiên, mọi thứ đều rất tệ.”

Charlotte chỉ nói “Vậy à?” và gật đầu trước những lời của tôi. Tôi đếm thành viên của họ và hoàn thành việc đánh giá tình hình.

“Có vẻ như ai đó đã mất tích?”

Vẻ mặt của mọi người hơi trở nên cứng lại trước lời nói của tôi. Không có nhiều người ở Lớp B mà tôi thực sự biết, nên điều đó khá rõ ràng.

“Louis Ankton, cậu ta cũng mất tích à?”

Nghe những gì tôi nói, vẻ mặt của Charlotte thay đổi.

“Gì cơ? Bên cậu cũng vậy à?... Chuyện gì đã xảy ra?”

“Ừm, tụi tôi đã mất Cayer.”

Những vụ mất tích này không chỉ giới hạn ở một bên.

Nó đã xảy ra với cả hai lớp. Trong nguyên bản, Lanian Sessor mới là người mất tích. Chỉ là, phần đó đã thay đổi một chút.

Và đó là cách mà khả năng Bertus đã gợi ý, rằng Lớp B có liên quan đến việc này, đã biến mất. Lớp B sẽ đi tìm Louis Ankton ngay khi mưa tạnh.

“Tôi không thể nói cho cậu nhiều điều trong vị trí của mình,” tôi nói trong khi nhìn Charlotte. Một học viên từ cả Lớp A và B đã mất tích. Chỉ với những manh mối này, Charlotte đáng lẽ đã có thể suy luận ra nhiều điều.

“Nhưng có một con suối chảy ra từ ngọn núi. Cậu sẽ tìm thấy nó nếu đi theo hướng đó. Nước có thể uống được. Tôi đã tìm thấy nó ngày hôm qua.”

“Nước uống được?”

“Ừm.”

Vẻ mặt của mọi người thay đổi trước những lời đó. Đúng là nước theo nghĩa đen đang rơi từ trên trời xuống, nhưng vị trí của một nguồn nước vẫn là thông tin rất quan trọng. Vẻ mặt của Charlotte trở nên hơi phức tạp khi thấy tôi cho không thông tin đó.

“Hãy cẩn thận nhé, Charlotte.”

“Ừm, cảm ơn Reinhardt. Cậu cũng cẩn thận nhé.”

Charlotte nhìn theo tôi một quãng khi tôi quay trở lại trại của Lớp A.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

Thanks For Reading